

ΕΤΟΣ 64ο

28 Αυγούστου 2016

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 35 (3300)

ΔΥΣΠΙΣΤΙΑ ΣΤΗΝ ΠΑΝΤΟΔΥΝΑΜΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Ἐάν τήν προηγούμενη Κυριακή, μέ ἀφορμή τό εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα, ἐντοπίζαμε ὡς αἰτία ἐκκοσμίκευσης τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ σώματος ἐξωτερικούς πειρασμούς, μέ κύριους τό ἐξουσιαστικό φαινόμενο, τήν ἐγκοσμιοκρατία καί τή διαστρέβλωση τῆς ἀποκεκαλυμμένης ἀλήθειας, ἡ σημερινή εὐαγγελική περικοπή ἔρχεται συμπληρωματικά γιά νά μᾶς βοηθήσει στόν προσδιορισμό καί ἀλλήλων κινδύνων, ἐσωτερικῶν αὐτή τή φορά, πού ὅμως ὀδηγοῦν στό ἴδιο ἀποτέλεσμα, τήν ἔκπτωση τῆς Ἐκκλησίας ἀπό σῶμα Χριστοῦ σέ σχῆμα τοῦ κόσμου τούτου. Κι εἶναι φρικτό νά προδίδει κανεῖς τόν θεῖο δομήτορα τῆς Ἐκκλησίας συντελώντας στή θεώρηση ὅτι ὁ λόγος ὑπαρξης τῆς Ἐκκλησίας στόν κόσμο, πού δέν εἶναι ἄλλος ἀπό τό νά ἐξασφαλίζει τή σωτηρία καί νά ὀδηγεῖ στήν ἀγιότητα, δέν εἶναι ὁ μόνος, ἀλλῆ ἡ Ἐκκλησία μπορεῖ περιστασιακά νά χρησιμοποιηθεῖ γιά νά ὑπηρετηθοῦν καί ἄλλοι σκοποὶ πιο ρηχοί, πιο ἀτελεῖς καί πάντως μέ ἡμερομνία λήξης.

Ὁ λόγος παράθεσης τῶν εὐαγγελικῶν αὐτῶν ἀναγνωσμάτων δέν εἶναι ἡ κινδυνολογία ἢ ἡ καλλιέργεια φόβου στήν ψυχή ὧσων ζοῦν πνευματικά, ἰδίως ὧσων ἔχουν ἐντονότερα τήν εὐθύνη τῆς Ἐκκλησίας, ὥστε νά ἀναστέλλουν τίς ὅποιες προσπάθειες ἢ ἐνέργειές τους. Οὔτε πάλι οἱ περικοπές ὑπάρχουν ὡς ἀφορμή ἀλληλοκατηγορίας, ἔριδων καί διχοστασιῶν μεταξύ πνευματικῶν ἀδελφῶν στά πλαίσια τῆς ὁποίας κριτικῆς. Τό Εὐαγγέλιο ἐνώνει καί τά κείμενά του ὑπάρχουν γιά νά μᾶς προειδοποιοῦν γιά τοὺς πνευματικούς κινδύνους, ὥστε νά ἐπαγρυπνοῦμε περισσότερο στήν ἀπόκρουση τοῦ ὁποιοῦ πειρασμοῦ, μέ ιδιαίτερη προοπτική τή μεταξύ μας ἐνότητα.

«Γενεά ἄπιστος καί διεστραμμένη»

Ἐνας ταλαιπωρημένος πατέρας ὀδηγεῖ τόν μονάκριβο γιό του μπροστά στόν Χριστό μέ μεγάλο παράπονο. Ὁ λόγος; Ὁ γιός του βασανίζοταν ἀπό δαιμόνιο-

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Ματθ. ιζ' 14-23)

Ἡ θεραπεία τοῦ σεληνιαζόμενου νέου

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἄνθρωπός τις προσῆλθε τῷ Ἰησοῦ, γονυπετῶν αὐτῷ, καὶ λέγων· Κύριε, ἐλέησόν μου τὸν υἱόν, ὅτι σεληνιάζεται, καὶ κακῶς πάσχει· πολλάκις γὰρ πίπτει εἰς τὸ πῦρ, καὶ πολλάκις εἰς τὸ ὕδωρ. Καὶ προσήνεγκα αὐτὸν τοῖς μαθηταῖς σου, καὶ οὐκ ἠδυνήθησαν αὐτὸν θεραπεῦσαι. Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Ἰησοῦς, εἶπεν· ὦ γενεὰ ἄπιστος καὶ διεστραμμένη, ἕως πότε ἔσομαι μεθ' ὑμῶν; ἕως πότε ἀνέξομαι ὑμῶν; Φέρετέ μοι αὐτὸν ὧδε. Καὶ ἐπέτιμην αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς, καὶ ἐξῆλθεν ἀπ' αὐτοῦ τὸ δαιμόνιον· καὶ ἐθεραπεύθη ὁ παῖς ἀπὸ τῆς ὥρας ἐκείνης. Τότε προσελθόντες οἱ μαθηταὶ τῷ Ἰησοῦ κατ' ἰδίαν, εἶπον· Διὰ τί ἡμεῖς οὐκ ἠδυνήθημεν ἐκβαλεῖν αὐτό; Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς· Διὰ τὴν ἀπιστίαν ὑμῶν. Ἀμὴν γὰρ λέγω ὑμῖν, ἐὰν ἔχητε πίστιν ὡς κόκκον σινάπεως, ἐρεῖτε τῷ ὄρει τούτῳ· Μετάβηθι ἐντεῦθεν ἐκεῖ, καὶ μεταβήσεται· καὶ οὐδὲν ἀδυνατήσει ὑμῖν. Τοῦτο δὲ τὸ γένος οὐκ ἐκπορεύεται, εἰ μὴ ἐν προσηυχῇ καὶ νηστείᾳ. Ἀναστρεφόμενων δὲ αὐτῶν ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ, εἶπεν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Μέλλει ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου παραδίδοσθαι εἰς χεῖρας ἀνθρώπων· καὶ ἀποκτενοῦσιν αὐτόν, καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἐγερθήσεται.

κι ἐνῶ παρακάλεσε τοὺς μαθητὲς τοῦ Χριστοῦ νὰ τὸν θεραπεύσουν, αὐτοὶ δὲν μπόρεσαν. Δὲν ἀρνήθηκαν! Προσπάθησαν ἀλλήλα δὲν τὰ κατάφεραν! Αὐτοὶ πού μόλις πρὶν ἀπὸ λίγο καιρὸ στὴ δοκιμαστικὴ περιόδεια πού τοὺς εἶχε στειλεῖ ἀνά δύο ὁ Ἰησοῦς, ὑπέτασαν τὰ δαιμόνια καὶ ἔκαναν πηλθῶρα θαυμάτων, τώρα ἀπέτυχαν. Καὶ φαίνεται πὼς αὐτὸ κόστισε πολὺ στὴ φήμῃ τῶν μαθητῶν...

Πὼς ἀντιδρᾷ ὁ Χριστός; Μὲ μιὰ ἀναφώνηση, πού προδίδει ἀγανάκτηση καὶ θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ θεωρήσει πὼς εἶναι ὑπερβολικὴ, ἴσως καὶ ἐκτὸς θέματος: «ὦ γενεὰ ἄπιστος καὶ διεστραμμένη, ἕως πότε ἔσομαι μεθ' ὑμῶν; ἕως πότε ἀνέξομαι ὑμῶν; φέρετέ μοι αὐτὸν ὧδε». Ἐγκαλεῖ συλλήβδην ὅσους τὸν ἄκουγαν ὡς «γενεὰ ἄπιστο καὶ διεστραμμένη». Τί προσδιορίζουν αὐτοὶ οἱ χαρακτηρισμοί; Σαφῶς καὶ δὲν κατηγορεῖ γιὰ ἔλλειψη προσανατολισμοῦ πρὸς τὸν ἀληθινὸ Θεὸ ὅσους ἦταν παρόντες, στοὺς ὁποίους συμπεριλαμβάνονται καὶ οἱ μαθητὲς του. Σαφῶς καὶ δὲν τοὺς χαρακτηρίζει ἄθεους. Οἱ ὄροι «ἄπιστος καὶ διεστραμμένη» προσιδιάζουν στὴν πνευματικὴ κατάσταση ἐκείνην κατὰ τὴν ὁποία ὑπάρχει μιὰ βασικὴ παραδοχὴ περὶ τῆς ἀλήθειας τῆς πίστεως, ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη καὶ ἐξάρτηση ἀπὸ τὸν Θεὸ Πατέρα.

Προσδιορίζονται ὑπὸ τοὺς χαρακτηρισμοὺς αὐτοὺς ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι, ἔχοντας βιώσει πάμπολλες πνευματικὲς καταστάσεις καὶ ἐμπειρίες, ἐξακολουθοῦν νὰ μὴν «παραδίδονται στὸν Θεό», δηλαδή δισπιστοῦν γιὰ τὴ θεία παντοδυναμία, γιὰ τὴ θεία πρόνοια, γιὰ τὴ θεία ἀγάπη, καὶ ἐπιφυλάσσονται. Εἶναι ἡ προσέγγιση πού ἐκφράζεται μὲ τὸν συλλογισμό, «ναὶ μὲν ὁ Θεὸς τότε προνόησε, προστάτευσε, μερίμνησε, ἐνήργησε, ἀλλὰ μπορεῖ νὰ κάνει, ἢ ἄραγε θὰ κάνει,

Μετάφραση τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς

Ἐκείνον τὸν καιρὸν κάποιος ἄνθρωπος ἐπλησίασε τὸν Ἰησοῦ καί, γονατιστός, τοῦ ἔλεγε, «Κύριε, ἔλεψε τὸ παιδί μου, διότι σεληνιάζεται καὶ ὑποφέρει πολύ. Πολλές φορές πέφτει στὴ φωτιά καὶ πολλές φορές στὸ νερό. Καὶ τὸν ἔφερα εἰς τοὺς μαθητὰς σου ἀλλὰ δὲν μπόρεσαν νὰ τὸν θεραπεύσουν». Καὶ ὁ Ἰησοῦς εἶπε, «Ἔω γενεὰ ἄπιστη καὶ διεστραμμένη, ἕως πότε θὰ εἶμαι μαζί σας; Ἔως πότε θὰ σὰς ἀνέχωμαι; Φέρετέ μου αὐτὸν ἐδῶ». Καὶ ἐπέπληξε αὐτὸν ὁ Ἰησοῦς καὶ ἐβγήκε ἀπ' αὐτὸν τὸ δαιμόνιον καὶ ἐθεραπεύθηκε τὸ παιδί ἀπὸ τὴν ὥραν ἐκείνην. Τότε ἦλθαν οἱ μαθηταὶ εἰς τὸν Ἰησοῦν ἰδιαιτέρως καὶ τοῦ εἶπαν, «Γιατί ἐμεῖς δὲν μπορέσαμε νὰ τὸ βγάλωμε;». Ὁ δὲ Ἰησοῦς τοὺς εἶπε, «Ἐξ αἰτίας τῆς ἀπιστίας σας. Σὰς βεβαιῶ, ἐάν ἔχετε πίστιν σάν τὸν σπόρο τοῦ σιναπιοῦ θὰ πῆτε εἰς τὸ βουνὸ αὐτό, “Μετατοπίσου ἀπ' ἐδῶ ἐκεῖ”, καὶ θὰ μετατοπισθῆ καὶ τίποτε δὲν θὰ σὰς εἶναι ἀδύνατον. Τοῦτο δὲ τὸ γένος δὲν βγαίνει παρά μέ προσευχὴν καὶ νηστείαν». Ὅταν δὲ περιεφέροντο εἰς τὴν Γαλιλαίαν, τοὺς εἶπεν ὁ Ἰησοῦς, «Ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου μέλλει νὰ παραδοθῆ σέ χέρια ἀνθρώπων. Καὶ θὰ τὸν φονεύσουν καὶ κατὰ τὴν τρίτην ἡμέραν θὰ ἀναστῆθῆ».

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλα, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀλιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

τὸ ἴδιο καὶ τώρα;». Εἶναι οὐσιαστικά μιὰ ἀμφιβολία ὄχι γιὰ τὸ ἂν ὑπάρχει Θεός, ἀλλὰ γιὰ τὸ τί μπορεῖ νὰ κάνει. Ἔχι γιὰ τὸ ἂν εἶναι Θεός, ἀλλὰ γιὰ τὸ τί ἢ πόσο εἶναι Θεός.

«Διατί οὐκ ἠδυνήθημεν»;

Μπροστά στὴν κατάσταση πού δημιουργεῖται οἱ μαθητὲς προσέρχονται ἔντρομοι, ὄχι γιὰ νὰ ρωτήσουν «ποῦ κάναμε λάθος;» ἢ νὰ ζητήσουν συγγνώμη. Ἔρχονται καὶ ρωτοῦν γιὰ τὸν λόγον τῆς ἀποτυχίας τους ὄχι μέ ἐμφανὴ πόθον πνευματικῆς ὠρίμανσης καὶ διόρθωσης, ἀλλὰ μέ προφανὴ φόβον μὴν τυχόν ἔχασαν τὸ χάρισμα γιὰ τὸ ὁποῖο προηγουμένως ἐπαίρονταν, ὅτι εἶχαν «ἐξουσία ἐπὶ πνευμάτων ἀκαθάρτων»!

Ποῦ ἦταν τὸ σφάλμα τῶν μαθητῶν; Στὸ ὅτι εἶχαν συνθίσει νὰ τελιοῦν θαύματα. Δὲν ἐνεργοῦσαν τὰ θαύματα μέ διαρκὴ τὴν εὐγνωμοσύνην στὴ θεία παντοδυναμία πού τοὺς εἶχε κάνει δωρεὰ αὐτὸ τὸ χάρισμα, ἀλλὰ τὸ θεώρησαν προσωπικὴ τους ἰκανότητα, ἔστω καὶ ἐπίκτητη, καὶ πάντως μέ σαφὴ πλεόν τὴν ἀναφορὰ στὸν ἑαυτὸ τους. Συνήθισαν τὴ διαχείριση τῆς χάριτος καὶ δὲν κατανοοῦσαν πόσο σπουδαῖο ἦταν αὐτό, γιὰτί τοὺς εἶχε δοθεῖ καὶ ἀπὸ ποιόν τοὺς εἶχε χαρισθεῖ. Μιὰ ἐξοικείωση πνευματικὰ ἀπαράδεκτη, τὴν ὁποία ὁ ἴδιος ὁ Χριστός, μέ τρόπο πολὺ παιδαγωγικόν, μιλώντας γιὰ ἀσκητικὴ ἐπαγρύπνηση, γιὰ ἐπαύξηση τῆς προσευχῆς καὶ τῆς νηστείας, θέλησε νὰ τοὺς ἀφαιρέσει χωρὶς νὰ τοὺς ταραξεί περισσότερο, γι' αὐτὸ καὶ ἐνῶ πρὶν τοὺς εἶχε ἐπιτιμήσει, τώρα τοὺς ἀναπαύει, ὥστε

28 Αυγούστου 2016: ΚΥΡΙΑΚΗ Γ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ.

Μωυσέως όσιου του Αιθίοπος (δ' αϊ.). Διομήδους, Λαυρεντίου μαρτύρων, Έζεκιού βασιλέως του δικαίου (750 π.Χ.).

Ήχος: α' – Έωθινόν: Γ' – Απόστολος: Α' Κορ. δ' 9-16 – Ευαγγέλιον: Ματθ. ιζ' 14-23.

Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 4 Σεπτεμβρίου, ΙΑ' Ματθαίου.

Απόστολος: Α' Κορ. θ' 2-12 – Ευαγγέλιον: Ματθ. ιη' 23-35.

νά μὴν ὀδηγηθοῦν σέ ὑπερβολική θλίψη. Βεβαίως, ἐνῶ τοὺς ἀναπαύει, τοὺς νουθετεῖ καὶ τοὺς μιλάει ἥπια, τοὺς προσδιορίζει μὲ κάθε εἰλικρίνεια τὴν αἰτία τῆς ἀποτυχίας τους: «διά τὴν ἀπιστίαν ὑμῶν», ἐννοώντας ἐδῶ ὡς ἀπιστία τὴν ἐξοικείωση, τὴ συνήθεια ἀπὸ ἐνδεχόμενη ἐπανάληψη, πού ὀδηγεῖ ἀπὸ δοξολογία στὴν πρόνοια τοῦ Θεοῦ σέ μηχανικές ἐνέργειες καὶ ἐφησυχασμένη ψυχή.

Ἀδελφοί μου, πολλοί στὴ διάρκεια τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας ἔπесαν σέ αὐτοὺς τοὺς πειρασμικούς λογισμούς. Εἴτε ἀμφέβαλλαν γιὰ τὴ διάθεση τοῦ Θεοῦ διαρκῶς νά ἐνεργεῖ τὴ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου, διακρατώντας τὴν Ἐκκλησία του, καὶ ἀνέπτυξαν ἐνέργειες δικές τους σέ μιά προσπάθεια νά «σώσουν τὴν Ἐκκλησία», ὑπακούοντας σέ δικές τους θεωρήσεις, εἴτε συνήθισαν τό ἐκκλησιαστικό θαῦμα, ἐξοικειώθηκαν κι ἔπαψαν νά δοξάζουν τό θεῖο μεγαλεῖο ὑποτασσόμενοι σέ μιά αἴσθηση ρουτίνας. Τόσο ἡ χλιαρὴ πίστη ὅσο καὶ ἡ συνήθεια προσδιορίζονται ἀπὸ τὸν Χριστό μας ὡς «ἀπιστία καὶ διαστροφή», ἀκριβῶς διότι ὡς ἐσωτερικός, λεπτός πόλεμος, ἂν επικρατήσουν, ὀδηγοῦν στό ἴδιο ἀποτέλεσμα: στὴν ἔλλειψη ὀρθοδόξου προσανατολισμοῦ στὴν πίστη καὶ στόν ὑποβιβασμό τῆς Ἐκκλησίας σέ ἀκόμη ἓνα πολυπρόσωπο μὲρψωμα τοῦ ἱστορικοῦ προσκηνίου. Σέ κάθε περίπτωση, ἀδικεῖται ἡ μόνη ἀλήθεια πού διεκδίκησε ἡ Ἐκκλησία αὐτοπροσδιοριζόμενη, ὅτι εἶναι σῶμα Χριστοῦ, ὁ Χριστός παρατεινόμενος στούς αἰῶνες, ἰατρεῖο ψυχῶν μὲ προορισμό τὴ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

Ἄρχιμ. Ἰ. Ν.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΠΟΡΕΙΑ

*Ἀναστασίου, Ἀρχιεπισκόπου Τιράνων, Δυρραχίου καὶ πάσης Ἀλβανίας
(ἔκδοση Α', σελίδες 336)*

Συλλογή κατηχητικῶν βοηθημάτων (παρουσίαση, ἀνάλυση, πρακτικὴ ἐφαρμογή) γιὰ ἐφήβους. Στό ἔργο ἐκτίθενται οἱ δογματικές ἀλήθειες γιὰ τὸν Τριαδικό Θεό, τὴ φύση τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὴν ἱστορικὴ της πορεία, καθώς ἐπίσης καὶ μαθήματα χριστιανικῆς ἠθικῆς καὶ ὀρθοδόξου βίου.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καὶ ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰαοῖου 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότис - Διευθυντίς· Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπὸ τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ' ὄλο τὸν κόσμο μὲσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr